

Bethdelige, at være forsikret i Sygdomstilfælde. Naar Producenten overhovedet skal udrede Bidraget, maa han forlange, at hans Arbeidere ogsaa ubetinget ere sikrede, og at der ikke med Hensyn til nogle af dem vedblivende skal hvile nogen moralsk Forpligtelse paa ham. Men Erhvervsjamsfundet kan tage en anden Stilling, det kan sige: „Vel, vi gaa ind paa dette, ind paa, at kun de Arbeidere, som ere sygeforsikrede, faae Risikopræmie; men saa forlange vi at fritages for at yde Bidrag for de Arbeidere, der ikke ere sygeforsikrede.“ Det synes mig at være konsekvent. Der vilde jo ellers fremkomme det mærkelige Tilfælde, at naar en Mand har 10 Arbeidere, som ikke ere sygeforsikrede, skal han udrede Udgifterne for hele Aaret til Ulykkesforsikring af sin Produktion; men komme hans Arbeidere til Slæde, faae de alligevel ikke Noget. Han maa altsaa konsekvent forlange sig fritaget for at udrede Bidrag, naar hans Arbeidere ikke ere ulykkesforsikrede; det er den logiske Konsekvents deraf. Jeg siger selvfølgelig ikke, at det faktisk vil stille sig saaledes; men Konsekventsen bliver endvidere den, at Arbeidsgiverne blive interesserede i, at deres Arbeidere ikke ere sygeforsikrede. De kunne saaledes stille det som et Vilkaar overfor Arbejderne: „Du maa ikke være sygeforsikret; thi saa er Du heller ikke ulykkesforsikret.“ Det forekommer mig, som sagt, at der her er Noget, som man ikke let kan komme over, og jeg forstaaer ikke ret, hvorledes man skulde indrette sig paa en saadan Maade. Jeg tror, at man staaer saaledes, at enten hele Risikopræmien skal udredes af Produktionen og alle Arbeidere være forsikrede, eller man kan ikke komme frem ad denne Vej. Saaledes forekommer det i alt Fald mig. Indrømmer man, at Kravet, naar det overhovedet stilles om Ulykkesforsikring, maa tages som et absolut, tror jeg heller ikke, at Lovforslaget paa nogen Maade kan taale den Indskrænkning, som Udvalget, undtaget det ærede Medlem for 11te Kred (Th. Nielsen), vilde have, at det skulde modtage nemlig Indskrænkningen til de Arbeidere, der være sygeforsikrede.

Jeg har allerede nævnt det fra Produktionsstandpunktet, jeg skal nu tillade mig at behandle Spørgsmaalet fra Sygeforsikringsstandpunktet. Her komme vi til den Betsynderlighed, at man vil bygge en Tvangsforsikring op paa en frivillig Forsikring; men det er efter min Mening lidet gjørligt. Nu kunne de Herrer sige, at Regjeringen selv i et Fattiglovsforslag har bygget paa den frivillige Sygeforsikring, og det er ganske rigtigt. Jeg tillader mig derfor at nævne det, men

samtidig at gjøre opmærksom paa, at her er der jo en Væsens- og ikke en blot Gradsforskjel. De to Tilfælde, i hvilke man har bygget oven paa den frivillige Sygeforsikring, er til forskjel Sygehjælp, det falder af sig selv; her er Forskjellen iøinesaldende, og dernæst til Alderdomshjælp, altsaa Noget, der kan møde ethvert Medlem af Samfundet, forudsat, at han ikke tidligere har faaet Jattigunderstøttelse. Her er imidlertid et Undtagelsestilfælde, Invaliditet, som rammer for hele Livet, og jeg synes ikke, at det gaar an at sammenligne det med det andet og bygge det oven paa Sygeforsikringen. Men stille vi Ulykkesforsikringen i Forhold til Sygeforsikringen, forekommer der mig at være en uafviselig Fordring, som maa stilles ogsaa fra Udvalgets Standpunkt; og det er, at enhver Arbejder kan blive sygeforsikret. Vil man have denne bestemte Forbindelse, maa man ogsaa stille Arbejderne saaledes, at de kunne blive sygeforsikrede, man maa ikke udsette sig for, at det Tilfælde kan indtræde, at en Mand kommer til Ulykke, og naar man siger: Du faaer Ingenting, du var ikke sygeforsikret, da kan svare: Jeg kunde ikke blive det. Det maa man altsaa sørge for, og vil man det, kan man ikke forsvare sit eget Standpunkt lige overfor Sygekasserne, nemlig Frivilligheden, og den have dog vi alle sammen været enige om, skulde fastholdes. Vil man bygge den tvungne Ulykkesforsikring paa Sygeforsikringen, kan man kun bygge den paa den tvungne Sygeforsikring, det forekommer mig ganske klart. Nu sagde det ærede 3die Medlem for 11te Kred (Th. Nielsen) forleden Dag, om jeg husker ret, at i Tydskland ere alle Arbeidere tvungent sygeforsikrede. Theoretisk lader denne Sætning sig sige, praktisk eller faktisk er det ikke Tilfældet. Forholdet er i Tydskland det, at ogsaa i Sygeforsikringen kan man kun med Sikkerhed faae fat paa Arbejderne gennem Arbeidsgiveren. Jeg siger selvfølgelig ikke, at i Tydskland er en Arbejder ikke sygeforsikret, naar han ikke er i Arbejde hos en Anden; men jeg siger: Man har i Tydskland ingen Sikkerhed for, man kan ikke konstatere, at en Arbejder er sygeforsikret, naar han ikke er i Arbejde for en Anden. Med andre Ord: I Tydskland er det faktisk Forhold det, at i Arbejde for Andre ere Arbejderne baade tvungent sygeforsikrede og tvungent ulykkesforsikrede, det er simpelthen Forholdet, og det er en ganske konsekvent Ordning.

Det ærede kongevalgte Medlem (Booz) og flere Andre ønskede en Udvidelse, idet Alle, der være i Sygekasser, skulde have adgang til Ulykkesforsikringen, og det ærede Medlem udtalte, at dette kan man gaa ind